

plads til bekymring for, hvad programmerne har betydet for fattigdomsorienteringen. Den bekymring synes der ikke meget tilbage af i det foreliggende analyseudkast.

Debatten om strukturtilpasning er kun et hjørne af tidens store spørgsmål, nemlig globaliseringen. Siden loven om ulandsbistand fra 1971 har det været officiel politik, at ulandene skulle integreres i verdensøkonomien. Men de betingelser, det skulle ske på, har ændret sig en del. I dag lyder sloganet, at vi skal støtte kapacitetsopbygningen i de mindst udviklede lande, for at de kan nyde fordelene af globaliseringen. I den forbindelse er det jo påfaldende, at papiret er temmelig tavs om, hvad det er for en kapacitet, der skal opbygges.

For Enhedslisten er udvikling altid udvikling for den fattigste del af befolkningen. Det klarer markedet ikke alene, tværtimod. Så ud over at slås for fri markedsadgang for alle varer fra de mindst udviklede lande, må opbygningen af en solid offentlig sektor og ulandenes ret til at beskytte egen lokal produktion i almindelighed og fødevarerproduktionen i særdeleshed være en central opgave.

Det må være en opgave for udviklingsbistanden at opbygge en modvægt til de multinationale selskaber, ikke at virke som en rambuk for de stærkeste på markedet.

Troen på markedets og det private erhvervslivs evne til at ordne næsten alle samfundsforhold fornuftigt og socialt synes at være mere markant i den forrige strategi, selv om vi allerede har set udslag af det i den forløbne periode.

For eksempel har Danmark støttet den offentlige telekommunikationssektor i Malawi og Nepal og samtidig arbejdet for privatiseringer på området. Istandsættelse af offentligt drevne færges i Mekong-Deltaet er et andet eksempel. Nogle offentligt ejede færges sættes i stand og privatiseres så i håbet om, at den private sektor kan yde en bedre service. Men i lokalområdet er det frygten for stigende billetpriser og fyringer, som præger billedet.

Vi har den opfattelse, at det private erhvervsliv mange steder ikke kan udfylde de funktioner, som den offentlige sektor har varetaget, og så nytter det ikke at rykke ud med støtteprogrammer til den private sektor.

For eksempel kan vi se det i det arbejde i landbrugssektoren i flere afrikanske lande, f.eks. Tanzania, hvor der har været støtteprogrammer til den private sektor. Tesen, som vi

har set den hos Danida, har været, at de private kan klare ærterne, og når tesen så viser sig at være forkert, må de private have mere hjælp til det.

Den slags tegn på, at den markedsdrevne bistandsmodel er på vej, har vi set flere af. Det er efter vores opfattelse de reelle hvide elefanter, som eksisterer i dansk bistandspolitik, og det burde efter vores opfattelse evalueres, inden det færdige dokument ligger klar.

Vi tror i hvert fald ikke på, at det fremmer den folkelige forankring, hvis der jævnlig kan komme historier frem om, at det private erhvervsliv ude såvel som hjemme kan betragte Danida som en kasse, det gælder om at få snabelen i.

Jann Sjursen (KRF):

Det er vigtigt, at Danmark fortsat yder et betydeligt bidrag til at udjævne kløften mellem rige og fattige lande i verden. Derfor skal Danmark fortsat give 1 pct. af bruttonationalindkomsten i ulandsbistand.

Men vi skal også fokusere på indholdet, på kvaliteten, og derfor hilser vi denne opfølgning på Strategi 2000, som udviklingsministeren iværksatte med Partnerskab 2000 og de efterfølgende papirer, velkommen.

Fattigdomsorientering bør fortsat være det overordnede hensyn i ulandsbistanden. Det indebærer, at dansk ulandsbistand først og fremmest skal sigte imod økonomisk og social fremgang i de fattigste lande og befolkningsgrupper.

De tværgående hensyn til miljø, kvinder, fremme af demokrati, menneskerettigheder og god regeringsførelse skal være centrale i ulandsbistanden, og de tværgående hensyn bør konsekvent inddrages i de konkrete projekter.

Som noget nyt ønsker Kristeligt Folkeparti imidlertid, at det tværgående hensyn til kvinder udvides til også at omfatte børn, så det bliver til kvinder og børn. Ikke fordi hensynet til kvinder skal nedprioriteres, men således at hensynet til børnene bliver opprioriteret. Det synes vi der kan være god brug for.

Danidas arbejde med menneskerettighederne skal efter vores opfattelse også forbedres. Mange af de grundlæggende menneskerettigheder tilgodeses ikke i tilstrækkeligt omfang, når Danida fører årsforhandlinger med de enkelte programsamarbejdslande. Danmark bør ved gentagende politisk pres vise, at der er alvor bag kravet om menneskerettigheder.